

jemníky. Odpor proti tomuto zabrání byl zamítnut, aniž straně byly sděleny důvody tohoto zamítnutí.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí pro nezákonnost a pro vadnost řízení.

Nejvyšší správní soud shledal stížnost po právu, neboť předpoklady, za jakých obec může některý byt zabrati, jsou v § 8 zákona o zabírání bytů z 30. října 1919 čís. 502 sb. z. a nař. přesně vypočítány. Obec a s ní naříkané rozhodnutí, které dle konceptu dovolává se důvodů usnesení obce, založila zabrání bytů shora uvedených na okolnosti, že byty ty sluší od 1. února 1920 pokládati za prázdné.

Dle § 8, čís. 1 zákona může však obec zabrati jen byty, ve kterých aspoň po tři měsíce nikdo neobývá; nestačí tedy jako předpoklad zabrání, že byt v době usnesení obce byl prázdný, nehledě k tomu, že ani to v daném případě nenastalo.

Že je správným tento náhled, jde z toho, že nařízení z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. zavazovalo k oznámení prázdných, nepronajatých bytů (srov. § 1 cit. nař.) a dovoľovalo zabrání bytů prázdných, které nejsou pronajaty (§ 6, odst. první, čís. 1), kdežto zákon nyní platící na místo nařízení toho nastoupivší v zájmu volného nakládání s byty připouští smlouvu o pronájem bytu, nařizuje pouze oznámení bytů a části bytů, ve kterých alespoň po 3 měsíce nikdo neobývá nebo někdo obývá jen občas, a také pouze v tomto rozsahu dovoluje obci zabrání bytu (srov. § 3, odst. první, č. 1 a § 8, odst. první, č. 1). Z této úvahy jde, že zabrání bytů shora uvedené postrádá opory zákona, při čemž nelze nechat nepovšimnutým, že žádné ustanovení zákona o zabrání bytů neposkytuje obci právo, aby z důvodu nedostatku bytů v obci překazila provedení výpovědi z bytu s povolením soudu dané.

Obec sice ve zprávě na politickou správu okresní v Teplicích také uvedla, že stěžující si firma neoznámila obci, že hodlá byty ty znovu pronajmouti a že nepředložila smlouvy nájemní ke schválení, že tudíž dle odst. 4, § 2 zákona o zabírání bytů byty tím dnem sluší pokládati za zabrané, které dle dřívější smlouvy měly býti vyklizeny. Okresní správa politická opřela své rozhodnutí, jak z konceptu jde, též o tuto úvahu. Ačkoliv tento důvod se stranou nebyl sdělen, tudíž pro ni platnosti nemá, dlužno přes to poukázati k tomu, že není zjištěno a ze spisů nelze seznati, že v době usnesení obce stěžující si firma již byty shora uvedené znovu pronajala a že již tehdy nastala povinnost, aby nové smlouvy nájemní byly předloženy ke schválení.

Pouze tehdá, když pronajímatel neoznámí před nastěhováním nájemce pronájem a nepředloží smlouvu o pronájmu obci ke schválení, nastane následek, že byt, který beze schválení obce byl pronajat, může býti zabrán (§ 8, čís. 6). Pouhý neprovedený úmysl, pronajmouti byt, pokud ani nájemní smlouva nebyla uzavřena, nemůže následek ten přivoditi, nýbrž třeba ku zabrání bytu vyčkati lhůty v § 8, čís. 1 vytknuté, pokud tu není jiných důvodů dle § 8, čís. 2—5 neb 7 až 10.

Poněvadž naříkané rozhodnutí již z těchto důvodů jeví se býti nezákonným, nebylo třeba zabývati se ještě výtkami proti řízení.

Č. 476.

Řízení před nejv. správním soudem: * Zvěděla-li strana ze spisů administrativních, které jí k její žádosti byly dodány, o celém

znění naříkaného rozhodnutí, počíná lhůta ke stížnosti na nejvyšší správní soud dnem, kdy jí spisy administrativní došly.

(Nález ze dne 25. června 1920 č. 5823.)

V ě c: Okresní nemocenská pokladna v Teplicích proti bývalému c. k. ministerstvu vnitra ve Vídni (za strany účastněné adv. Dr. Fr. Frank z Teplic) stran nemocenského pojištění polírů firmy J. D. Ferber v Teplicích.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím vyhověno bylo rekursu fy J. D. Ferber, podnikatelství staveb v Teplicích, a nemocenské pokladny soukromých úředníků »Einigkeit« v Teplicích do rozhodnutí místodržitelství v Praze, vyslovivšího, že políři jmenované firmy nebyli dle stanov oprávněni býti členy nemocenské pokladny soukromých úředníků »Einigkeit« v Teplicích, rozhodnutí to zrušeno a v platnost uvedeno usnesení první stolice, které členství polírů u jmenované nemocenské pokladny uznalo po právu.

Stížnost do tohoto rozhodnutí uznal nejvyšší správní soud nepřipustnou, neboť ze spisů seznáno, že stěžovatelka žádala dne 26. srpna 1918 okresní hejtmánství v Teplicích o sdělení, zdali byla ve věci této podána stížnost po případě o zapůjčení spisů k nahlédnutí a že jí spisy byly dořány dne 4. září 1918.

Doručením těchto spisů s prvopisem naříkaného rozhodnutí bývalého c. k. ministerstva vnitra byla stěžovatelce dána možnost, aby rozhodnutí ministerstva v celém obsahu seznala, tudíž i možnost, aby do něho podala stížnost na správní soud.

Stížnost dne 11. září 1919 podaná jest tudíž podána po uplynutí 60denní lhůty v § 14 zákona o správním soudě vytknuté, pročež jí bylo dle § 21 tohoto zákona odmítnouti.

Č. 477.

Z a b í r á n í b u d o v: I. Předpisu § 3 zák. ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. jest vyhověno, když se výsledek šetření ještě před vydáním konečného rozhodnutí sdělí straně a poskytne se jí příležitost, aby k rozhodným skutkovým zjištěním zaujmouti mohla stanovisko. — II. Neodporuje předpisu § 1 zák. ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n., přípouštějícího zabránění budov jen pro účely veřejné, byla-li budova zabráněna pro umístění soukromé školy průmyslové s právem veřejnosti. — III. Jest podstatnou vadou řízení, nezabýval-li se úřad námitkou, že škola, pro niž má býti budova zabráněna, má k dispozici jiné místnosti vhodné, kterých netřeba teprve zabírat.

(Nález ze dne 25. června 1920 č. 5917.)

V ě c: Spolek »Bund der Deutschen in Böhmen« (adv. Dr. K. Schreitter z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací v Praze o zabránění budovy »Kurhaus« v Markétiných Lázních.